

Чудо

Куліш Пантелеймон Олександрович

Очима стрілись ми, і ти мені сказала,
Що я вінок ношу, письменства сюзерен,
Схилила голову з покорою васала
І не постерегла, що то не лавр — терен.

Так! Хитрі книжники й лукаві фарисеї
Розмножили своє потомство без числа,
І доленьки зізда письменської моєї
Мене в синедріон, на суд їх привела.

На раді розумів, у пиндженні жорстоких,
Присуджено мені носити сей терен,
Щоб ним жахав мужів, талантами високих.
І сивих юношей, і любомудрих жен.

Но ти вклонилася і чудо сотворила,
Якого не творив ніхто ще на землі...
Глянь! Лаврами мене незрима сила вкрила,
Глянь! Демони терен в геєнну понесли.

Чи чуєш? З-під землі щось глухо завиває...
Се плаче, з скрежетом зубів, синедріон:
Тепер носить йому вінок сей припадає,
Що в пинді присудив мені його закон.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/kulish_panteleimon_oleksandrovych/chudo